

Kommandoen og foreskriver, hvad der skal gøres, maa ogsaa Udgifterne falde paa det Hele, paa Statskassen. Jeg veed ikke bedre, end at, naar Kommunerne ere forpligtede til at udrede Udgifter til det One eller det Andet, saa ligger det under Kommunerne d. v. s. under vises lovlige Repræsentationers Bestemmelse og Beslutning baade, hvad der skal gøres, hvor meget der skal gøres, og hvorledes de Udgifter, som dertil medgaa, skulde anvendes. Men alt dette ser man slet ikke Noget til her i Loven. Det Gnefte er, at Sundhedskommissionerne faae en ren Blankokredit paa Kommunekasserne, d. v. s. paa Kæmnekasserne og Amtsrepartitionfondene. I Følge Lovforslagets § 5 sammenholdt med § 22 have Kommunekasserne at betale, hvad der bliver forlangt, hvad der anvises paa dem af Sundhedskommissionerne, og disse Anvisninger skulle, saavidt jeg ser, uvægerlig honoreres. Det er jo en ren Blanko, som disse Sundhedskommissioner saaledes faae paa Kommunekasserne — foreløbig. Kommunekassen staar nemlig i Forstud for de Udgifter paa den Maade, som jeg nu nævnte. Saa skal vel senere, efter en stedfunden Revision, Statskassen godtgjøre Kommunerne i Følge Lovforslaget Halvdelen og i Følge Flertallets Forslag $\frac{3}{4}$ af de havte Udgifter, vel at mærke, naar en Revision fra Statens Side har fundet Sted, en Revision, som ogsaa kræver nye Embedsmænd, hvilket ogsaa er forudsat i Lovforslaget. Men Kommunerne blive under alle Omstændigheder dem, som staa i Forstud paa en saadan Maade, at Sundhedskommissionerne have en ren Blanko paa deres Kasser. Det er altsaa saaledes at Sundhedskommissionerne ret af Hjenslyst — jeg forudsætter, aldrig uden at de anse det for at være fuldkomment rigtigt — uden at lade sig i mindste Maade genere i den Hens, som de nu kunne føle for at gøre saa Meget som muligt, kunne foretage Foranstaltninger, der, som jeg har tilladt mig med saa Ord at antyde, i høi Grad indgribe i de private Forhold, og som tillige foraarsage — jeg tør næsten sige — Masser af Udgifter, i det Mindste kan foraarsage Masser af Udgifter, saasnart der bliver Tale om en videre Udstrækning af disse Sygdomstilfælde, som blive satte under offentlig Behandling. Og de, som skulle betale, henholdsvis Statskassen og Kommunekasserne, maa finde sig deri. Der

skal finde en Revision Sted bagefter, hvorefter Statskassen skal refundere Kommunerne Halvdelen eller, som Flertallet foreslaar, $\frac{3}{4}$ af de havte Udgifter, men denne Revision kan ikke paa nogen Maade indskrænke eller nedsætte Udgifterne; de ere afholdte og de ere betalte, der lader sig ikke gøre Noget ved dem, de kunne ikke kaldes tilbage. Vi have saaledes her det — jeg tror at kunne sige — mærkverdige Forhold, at en Autoritet og tilmed, jeg tør kalde det en meget underordnet Autoritet — de ere kun at regne for Smaaautoriteter, disse Sundhedskommissioner rundt omkring i Landet — disponerer efter Jor godt-befindende og efter god Billie over Statskassens og Kommunerne's Midler, uden at jeg ser, at de ere under nogen Kontrol, men der er ikke Andet tilbage end simpelthen at betale, hvad de have disponeret over. Dette Forhold forekommer mig saa uregelmæssigt, at jeg alene af den Grund ikke vilde have kunnet slutte mig til dette Lovforslag, men jeg kan saa meget mindre gøre det, som Lovforslaget efter min Opfattelse i sit hele Anlæg er forfeilet, fordi det ikke staffer den Enhed i Planen og Foranstaltningerne, som sikkert dog maa erkjendes at være nødvendig, naar man virkelig har med en landsfarlig Sygdom at gøre. Jeg kunde have tilføiet, naar jeg talte om de Indgreb, som der sker ligeoverfor Private, i Følge Lovforslaget, eksempelvis en saadan Bestemmelse, som der staar i § 21 henimod Slutningen af sidste Stykke, hvor der er Tale om, at det Offentlige, det vil altsaa sige Statskassen og Kommunerne i Forening efter en Maalestok, der skal være Halvdelen eller Trediedelen, skulle betale de Udgifter, som flyde af denne Lov, men der er forudsat i § 21 i Slutningen af første Stykke, at naar denne Hjælp er, under visse Betingelser, ydet en Person, som efter Kommunalbestyrelsens Skjøn ikke er usormuende, skal det Offentlige ikke betale, men han selv, og da gjør man meget kort Proces, for det er blot Kommunalbestyrelsens Skjøn, som her er det Afgjørende, og skjønner den, at han nok kan betale, gøre de uden videre Udpantning hos ham, dersom han ikke betaler. Det er noget efter min Mening Gjempeføst i vor Lovgivning, at man hjemler en Udpantningsret efter et rent Skjøn. Jeg tror ikke, at der noget andet Sted i vor Lovgivning forelig-